

ELS MESTRES CATALANS ADRECEN LES REIVINDICACIONS A MADRID I BARCELONA

L'ensenyament, amb les mans lligades

El sentiment de discriminació respecte als altres funcionaris va abocar els mestres catalans a una vaga massiva. Però aviat es van adonar que una bona part de les seves reivindicacions havien d'anar dirigides, a més, a la Generalitat.

Joan Armengol

Tots els sindicats van fer una tasca de conscienciació per convèncer els professors de la necessitat de demanar l'homologació en un doble front, a Madrid i a Barcelona. El punt de mira estava fixat en les retribucions dels funcionaris catalans que, d'ençà de l'aprovació d'una recent normativa, cobren un 16 per cent més que els seus companys de la resta de l'estat. Aquest aug-

ment situaria els mestres del Principat en el primer lloc del ranking dels més ben pagats, després dels bascos, que es beneficien del règim de concert econòmic amb el govern central.

Les primeres manifestacions multitudinàries a Barcelona dirigides contra tothom van donar pas a un afinament en els atacs. La cadena humana que va col·lapsar durant més de tres hores el centre de la ciutat comtal el dia 20 d'abril, un mes i mig després de començar la vaga, va ser un símptoma que els

RAFA GIL

¿Quantes aules es tancaran els pròxims anys?

mestres catalans volien alguna cosa més que negociar amb el ministre d'educació, José M. Maravall.

Les reunions amb la directora general de Gestió del Professorat i Centres Docents de la Generalitat, Carme Laura Gil, ja s'havien iniciat, però els sindicats no estaven gens satisfets dels resultats. Els representants dels mestres van posar sobre la taula de negociacions de l'avinguda Diagonal, abans que res, l'homologació de salaris d'acord amb la realitat socioeconòmica de Catalunya. En un segon terme, quedava la redacció definitiva del mapa escolar, que comprèn aspectes tan conflictius com la modificació de plantilles i la supressió d'unitats educatives. Els interins també tenen un punt en la plataforma reivindicativa, que demana per a ells el sou sencer d'un professor fix —ara cobren el 80 per cent—, l'estabilitat i la facilitat d'accés a la funció pública.

Catalunya ha experimentat els darrers cinc anys una davallada dels índexs de natalitat que ha marcat una tendència a la inversió de la piràmide d'edats. Aquest fenomen es va començar a notar fa dos anys, quan el nombre de nens que entraven a pàrvuls era molt inferior a l'habitual. A partir d'aquí, el departament d'Ensenyament de la Generalitat va reconvertir aules d'EGB en laboratoris, unitats de BUP i altres equipaments.

El canvi de funció va atemorir els mestres, que veien perillar el seu lloc de treball en un raonament lògic: «A menys aules, menys professors». De tota manera, l'administració catalana ha tranquil·litzat aquest col·lectiu i els ha assegurat una plaça, però no necessàriament a la mateixa ciutat. Amb tot, els sindicats majoritaris a Catalunya —CCOO, USTEC i FETE-UGT, per aquest ordre—, no en tenen prou i volen saber quantes aules es tancaran els pròxims anys i quants professors hauran de canviar de destinació. Aquestes organitzacions veurien amb bons ulls que s'aprofités l'ocasió per millorar la qualitat de l'ensenyament, gràcies a la disminució del nombre de nens per aula i l'existència de mestres especialistes de música, plàstica i de reforç.

Les contínues reunions entre sindicats i la directora general de Gestió del Professorat i Centres Docents han posat de manifest que la Generalitat es referma en el fet que 28 alumnes per aula és una relació comparable a qualsevol país europeu. Reduir-lo a 25 és la voluntat del professorat.

De tota manera, tots aquests punts no retributius «no haurien portat els

mestres a la vaga», reconeixen Jesús González, membre de l'executiva de CC.OO., i José Antonio García, secretari de mestres de FETE-UGT. La reivindicació decisiva —així ho creuen també fonts pròximes al conseller d'Ensenyament, Joan Guitart— és l'homologació amb la resta de funcionaris. El conseller Guitart ha deixat clar que aquesta petició «no es podrà assumir» fins que la Generalitat no disposi d'una llei de Cossos Docents, el marc idoni per tenir competències plenes en accés, mobilitat i retribucions dels mestres que treballen a Catalunya. Fins ara, el govern central té la paella pel mànec en aquest camp i l'adminis-

tració catalana es troba amb les mans lligades.

Les diverses fonts consultades per aquest setmanari han indicat que la firma de la plataforma catalana, al marge de l'equiparació salarial, s'estamparà sobre paper oficial en el moment que s'arribi a un acord definitiu amb el ministeri d'Educació i Ciència. Els professors no entendrien, han dit aquestes fonts, la crida a continuar la vaga una vegada la Generalitat hagués acceptat les peticions específiques de Catalunya. La desmobilització del professorat, que ja s'ha posat de manifest els darrers dies, podria assolir límits imprevisibles. □

EL GOVERN S'ENFRONTA OBERTAMENT ALS PROFESSORS

La vaga indefinida tanca el curs

El final del curs escolar 87-88 s'acomiada al País Valencià amb la vaga de caràcter indefinit convocada pels professors. Ni les converses amb el govern central, ni les intermitents negociacions amb les conselleries al llarg del curs han solucionat un problema que afecta tres sectors: professors, alumnes i associacions de pares.

El sí a la vaga indefinida, ratificat per més del 60% del professorat del País Valencià.

Esther Roig

Més del 60% de professors del País Valencià ratificaven, el divendres 27 de maig, el sí a la vaga indefinida. En l'assemblea provincial de València, on es va decidir adoptar aquesta mesura, els professors, llevat d'alguns sindicats, se sumaven a la vaga més llarga a nivell estatal de la his-

tòria de l'ensenyament. No obstant, al País Valencià no tots els sindicats han donat suport a la vaga; ANPE, STEPV i FETE-UGT continuen la política de negociació amb la Conselleria de Cultura i Educació. Fins i tot el secretari general d'un d'aquests sindicats, Antonio Clemente, d'ANPE, apuntava en els mitjans de comunicació una possible solució per a aquesta setmana,